

Mõni pani jälle otsekõbe tihnikusse, kui ta mind nägt. Mina harinesin wiimaks oma ümber sündivate asjadega nii moodi ära, et ma muu peale ei mõtelnudgi, kui: millal saab pang marju täis. Karu ei tulnud mulle enam meeldegi. Wõi ei tulnud meeldegi! Kus ta siis jäi! Aga ma luuletasin omale mitmet moodi karu asju ette. Ma mõtlesin: Ei tea, ehk on see ka maa peal ette tuluud, et emane karu oma poja ära kautas ja siis metsast tütarlapsese leidis, tema oma koopasse kandis ja seal suureks imetas. Aga kui tüdrukute suureks kaswis, siis põgenes ta ära; karu plagas talle järele, aga ei saanud teda enam kätte. Aga nüüd jõuudis tüdrukute oma isa maja poole, mis Wändra metsa läbedal oli. (See jagu juttu pidi weel nii moodi edasi luuletatud saama, et laps oma isa, kas sugukonna ninost või mõnest sõrmest ära pidi tundma ja karu keelil temaga asja toimetust algama. Kui nüüd tüdrukute isale ära ütelnud, kus karu mõisa on, wõttis isa püssi ja läks oma tänamata südamega tütrelesegaga metsa. Tütrelle wiis isa karu juure. Karu ei lausunud midagi, kui isa ta maha lastis. Jah, ta lastus weel oma rööwlinna armast kätt ja waatas hella karistawa filmiga tema otša. Ja siis pidin ma selle juttu lõpetuseks weel seda juure lisama, et inimene piab elajate peale armu heitma.) Kui ma nüüd seda lõppu just edasi luuletada tahtsin ja käega paari paju otša just eest lahti lüüa kaalusin — näe! seal oli — karu! Ta seisis kahe jala peal ja otšis nagu mina waenekenege — waarakmarju.

„Wana karu pahandus hoidis ühe kähaga marja põesa otša kinni ja rebis teise kähaga marju suhu, just kui meie Kaasiku Andres. Et mina koguni ära kõhmetand olin, seda ei pruugi ma siin wist küll kellegile ütelda. Mina sa'n korraga niisugusest tarkusest aru, et muul sugugi lusti ei olnud, sell kombel metsa wanaga kofku juhtuda. Just sellamal silma pilgul filmas mind ka wana karu ja imestelles niisamuti minu üle nagu mina tema üle. Nüüd astus ta oma nelja jala peale, s. o. kahe eesmise ja kahe tagumise jala peale ja hakkas kõige nelja jala peal minu poole tulema. Mis nüüd teha? Pidin kord puu otša ronima, aga niisugune pahandus on ju palju hullem ronima kui inimene; ja oleks ma jooksuma hakanud, või siis tema seisma oleks jäenud, ja neli jalga jooksewad ikka rutemine kui kaks jalga. Karu tuli aga seni ikka oma soodu minu poole edasi. Nüüd tuli mulle korraga meelde, karu mõtteid seniks teistele pöördä, kuna ma oma sõariista juure jõudnud ja sealt julgust saanud. Minu pang oli pia aegu marju täis ja weel paremaid kui karu neid noppida wõis. Mina panin marjad maha ja hakkasin siis ise end tahandama ja karule otsekõbe filmi sihtima just nagu loomade taltsutajad seda teewad. Minu kawalus läks ka korda. Karu jäi marja pangi juure seisatama. Tema ei olnud harjunud, pangist sööma, sellepärast lükkas ta nõuu ümber, tampsis marjad rämpsuga segi ning hakkas neid siis siia wiisil sööma. Karu on söömise täis weel rumalam kui siga. Kui ta kewadel mõne mahla nõuu juurde juhtub, siis